

bultade på. Så snart han blifvit insläppt, bad han att genast få tala vid herr Bombelles. Denne, en lång, mager man med hårda anletsdrag, förundrade sig icke litet öfver att återse sin slaf-fogde, hvilken han redan trott förlorad. Med få ord berättade Courval sitt äfventyr och den lyckade listen.

— Ni är en djefvulskarl, Courval, — sade Bombelles under ett lustigt skratt. — Ni har gjort en fångst, som bröder emellan är värd sina trettiotusen dollars. Ni kan nu sjelf köpa er en plantage och använda de svarta till eder nytta.

— Jag föredrager, herre, att bli kvar hos er, — sade Courval. — Bistå mig att fångsla de svarta, och vinsten skall delas lika oss emellan. Vill ni?

— Topp! — ropade herr Bombelles och gaf sin fogde ett handslag. Vi skola genast träffa de nödiga anstalterna.

Några minuter derefter afgick ett bud till kommandanten i den närbelägna hamnstaden, och vid morgonens inbrott marscherade en bataljon väl beväpnade soldater till plantagen. Soldaterna inskeppades, bestego vraket, öppnade luckorna, trängde ned i hytterna och bemäktigade sig de öfverraskade svarta utan allt motstånd. Fångslade uppfördes de på däck och sattes i land, der de för någon tid i fasta hvalf måste afvakta sitt öde.

De arma, sina förhoppningar så plötsligt beröfvade negrernes qual var gränslöst. De greto, de svuro, de jemrade sig, de tjöto. Tusenfaldiga förbannelser öfver den förärdiske Courval genljudade från de fuktiga murarne i deras fängelse.